

Η Κοίμηση της Μητέρας του Θεού († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 13 Αυγούστου, 2021

Στό όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος

Ἡ γιορτή τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεομήτορος - πού συνδυάζει δύο γεγονότα: Τήν κοιμήσή Της καί τήν ἀνάστασή Της καί τήν μετάστασή Της τήν τρίτη ἡμέρα- ἦταν πράγματι γιά αἰῶνες, ἀπό τήν ἀρχή τῆς ὑπαρξης τῆς Ρωσικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, ἡ Γιορτή, ἡ δόξα, ἡ χαρά της.

Ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ δέν ἔγινε τό μέσον πού ἀποδέχτηκε παθητικά νά σαρκωθεῖ μέσα της ὁ Θεός - χωρίς τήν **συγκατάβασή της** ἡ ἐνσάρκωση τοῦ Κυρίου θά ἦταν ἀδύνατο νά πραγματοποιηθεῖ. **Εἶναι ἡ ἀπάντηση ὀλάκερης τῆς κτίσης στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί στήν προσφορά τοῦ ἑαυτοῦ Του ὄχι μόνο στήν ἀνθρωπότητα, ἀλλά σ' ὅλον τόν Κόσμο πού Ἐκεῖνος δημιούργησε.** Καί χαιρόμαστε γι' αὐτό, ἐπειδή ὁ λόγος Της εἶναι καί δικός μας. Ὁ λόγος της ἦταν τέλειος, ὅπως ἦταν ἡ ἐμπιστοσύνη της, ἡ πίστη Της, ἡ προσφορά τοῦ ἑαυτοῦ Της. Τά δικά μας λόγια εἶναι ἀτελεῖ καί ὅμως οἱ φωνές μας ἀντηχοῦν μέσα ἀπό τήν δική Της φωνή, ἀδύναμες, κάποιες φορές διστακτικές, ἀλλά μέ πίστη καί ἀγάπη.

Ἐκείνη εἶναι ἡ δόξα ὅλης τῆς δημιουργίας· ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ: ἴσως κάποιος νά σκεφτεῖ ὅτι ὁ θάνατος δέν θά μπορούσε νά τήν ἀγγίξει· ἀλλά ἐάν ὁ θάνατος καί ἕνας θάνατος τόσο σκληρός θά μπορούσε νά ἀγγίξει τόν Υἱό Της, τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ καί τῆς Μαρίας, τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἀνθρώπου - φυσικά θά ἔπρεπε Ἐκείνη νά καταβάλλει τόν φόρο ὅλης τῆς γῆς γιά νά ξεπληρώσει τήν ἀνθρώπινη ἀμαρτία καί νά πεθάνει. Ἀλλά σύμφωνα μέ τήν Ὁρθόδοξη Παράδοση, ὁ θάνατος δέν θά μπορούσε νά τήν κρατήσει φυλακισμένη. **Πρόσφερε τόν ἑαυτό της στόν Θεό ἀνεπιφύλακτα καί τέλεια καί δέν ἀνῆκε πλέον στήν γῆ. Καί τήν τρίτη μέρα, ὅταν οἱ Ἀπόστολοι ἦρθαν καί ἀνοιξαν πάλι τόν τάφο γιά νά τήν προσκυνήσει ἕνας ἀπό αὐτούς πού ἦταν ἀπὼν στήν ταφή Της, ὁ τάφος βρέθηκε ἀδειανός: Ἀνῆλθε στούς οὐρανοῦς, ἐπειδή τά δεσμά τοῦ θανάτου δέν μπορούσαν νά Τήν κρατήσουν καί ἡ φθορά δέν μπορούσε νά ἀγγίξει ἕνα σῶμα πού ὑπῆρξε τό σῶμα τῆς Ἐνσάρκωσης τοῦ Θεοῦ Λόγου.** Τί χαρά νοιώθουμε ὅταν σκεφτόμαστε ὅτι τώρα, δίπλα- δίπλα μέ τόν ἀνεστημένο καί ἀναληφθέντα Χριστό, ἕνας ἀνθρωπος ἀπό ἐμᾶς, ἀπό τήν ἀνθρωπότητα, **μιὰ γυναίκα μέ σάρκα καί ὀστά βρίσκεται στόν θρόνο τοῦ Θεοῦ**, καί σ' Ἐκείνην βλέπουμε τήν δόξα πού, πιστεύουμε, θά εἶναι καί δική μας δόξα, ἄν εἴμαστε πιστοί στόν Θεό ὅπως ἦταν

Εκείνη.

Άς χαροῦμε λοιπόν, ὄχι μόνο σέ τούτη τήν ἐκκλησία, ἐπειδή εἶναι ἀφιερωμένη, ἀπό τίς ἀρχές τοῦ 18ου αἰώνα, στήν Κοίμηση καί Ἀνάληψη τῆς Παναγίας, ἀλλά μέ ὀλόκληρη τήν Ρωσική Ἐκκλησία, μαζί μέ ὅλους ἐκείνους πού ἀνήκουν σ' αὐτήν καί εἶναι διασκορπισμένοι στά πέρατα τοῦ κόσμου, πού ἐνωμένοι μέ τήν Μητέρα Ἐκκλησία, μέ τήν Μητέρα τοῦ Θεοῦ λατρεύουμε τόν Θεό μέ ὅλο μας τό εἶναι καί βλέπουμε σ' Ἐκείνην τήν εἰκόνα ὀλάκερης τῆς Δημιουργίας πού λατρεύει τόν ζωντανό Θεό. Ἀμήν.

(Πηγή καί Απόδοση στά νεοελληνικά: agiazoni.gr)